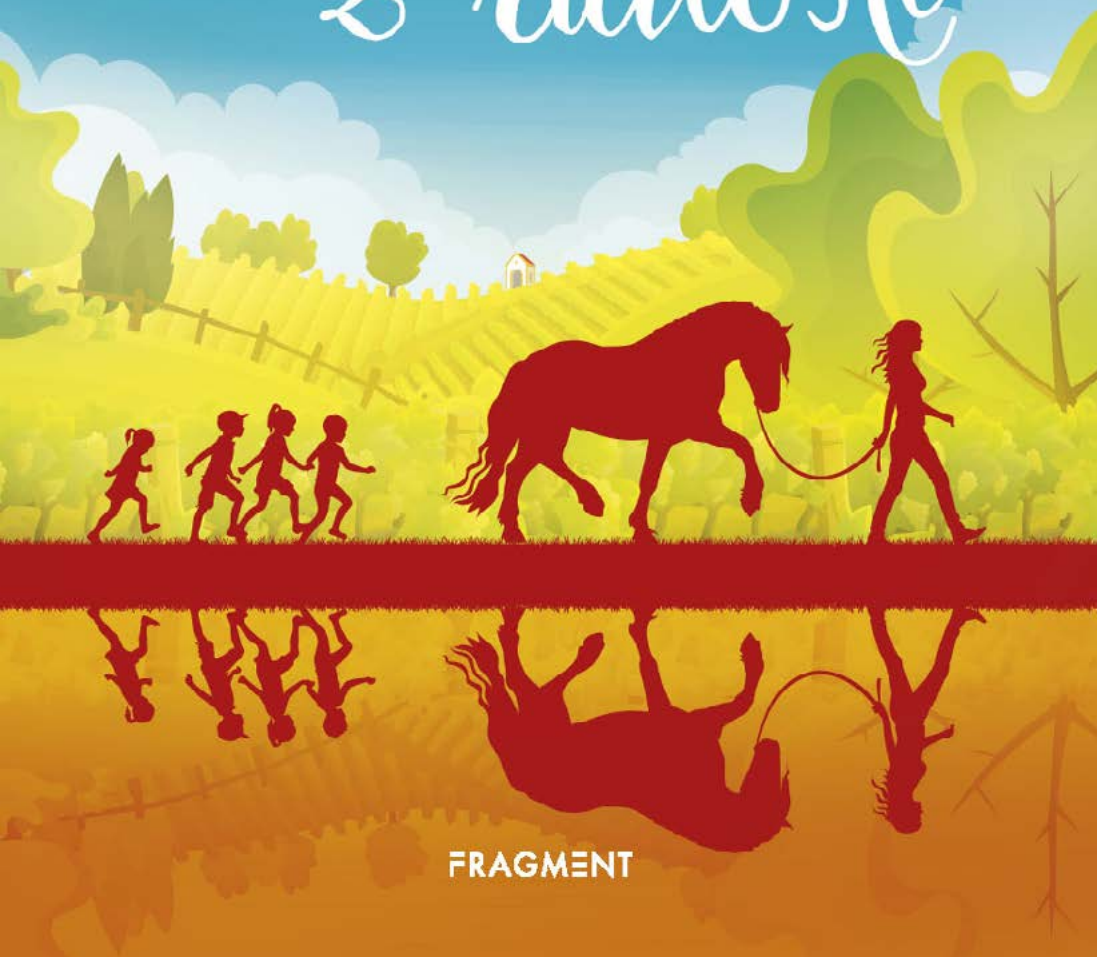

ALENA BLANÁŘOVÁ

Starosti z radosti

FRAGMENT

Starosti z radosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Alena Blanářová
Starosti z radosti

Copyright © Albatros Media, a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Starosti z radosti

ALENA BLANÁŘOVÁ

FRAGMENT

Text © Alena Blanářová, 2020

Cover illustrations © Midorie; Darq; Nowik Sylwia; Andryukhina Tatiana / Shutterstock.com

ISBN 978-80-253-4768-3 (pdf)

ISBN 978-80-253-4769-0 (epub)

ISBN 978-80-253-4770-6 (mobi)

*Všem ženám, které musely čelit těžkému rozhodnutí. Aby v sobě našly sílu
odpustit si a jít dál. Hrdě, se vztyčenou hlavou – jak to dokážeme pouze my, ženy.*

1.

Zrádné ovocné stromy

„Ty? Ve školce? Spadlas z hrušky nebo co?“ zněla nekompromisní reakce mých rodičů, když jsem se jim pochlubila, že jsem si sehnala novou práci v nedaleké školce jako asistentka pedagoga.

Náš nejmladší syn Bertík už byl v té době téměř ve školkovém věku a já jsem moc toužila být zase mezi lidmi. Alespoň na chvíli se cítit užitečná, potřebná a zpátky v dění.

Plný úvazek jsem si – vzhledem k věku Bertíka a také kvůli častým nočním směnám mého manžela Toma – nemohla dovolit. A ani jsem to nechtěla. Starší dcera Beatka chodila do školy, měla spoustu kroužků a dalších aktivit a zdaleka ještě nebyla zcela samostatná.

Hledala jsem práci jen na pár hodin. Abych se dostala zase zpátky do „centra dění“, přispěla do rodinného rozpočtu, ale abych zároveň nepřišla o vzácný čas, kdy mé děti vyrůstají a potřebují mě nejvíce.

Kdyby mi někdo tak před deseti lety řekl, že jednou budu takhle uvažovat, asi bych si zatukala na čelo a pomyslela si něco o tom, že nejspíš dlouho seděl pod právě dozrávající, bohatě plodící jabloní a na hlavu mu ze samého vršku spadlo to největší a nejtěžší jablko. Nebo že na něj možná se svou šťavnatou úrodou spadl celý strom.

Ale dnes je to jiné. Trochu jsem zvolnila a snažím se užívat si svých dětí i rodiny, jak jen to jde. Svůj původní manažerský post jsem definitivně pověsila na hřebík a zjistila jsem, že to není taková tragédie, jak bych si dřív myslela.

Na druhou stranu, když se mi naskytla příležitost pracovat ve školce, která je jen kousek od nás, navíc pouze na zkrácený úvazek, potěšilo mě to a byla jsem rozhodnutá jít do toho. Pokud mi Tom a babička s občasným hlídáním Bertíka budou nápomocní, mohlo by to skvěle fungovat.

Jenže můj tatínek to odmítal chápat: „Tady seď doma na řiti a nic nevymýšlej! To přece není práce pro tebe! Manažerka, ředitelka – a teď nějaká asistentka nebo co!“ Snažila jsem se mu co nejlépe vysvětlit, že už mi z toho doma straší ve věži a potřebuju se prostě znovu dostat mezi lidi. Chci se hezky namaľovat a vzít si něco pěkného na sebe. Nasbírat nové zážitky a zkušenosti. A hlavně – přijít na jiné myšlenky...

Tenhle důvod jsem si však nechávala pro sebe. Máme s rodiči celkem otevřený vztah a spoustu věcí si svěřujeme. I to, co si neřekneme hned, na sebe stejně časem práskneme. Už jsme prostě takoví. Je to také jeden ze způsobů, jak řešíme problémy. Zkrátka se z toho vypovídáme, často se tomu společně zasmějeme a ono to občas opravdu pomůže. Máme mnoho dalších figlů a vlastní, léty prověřené a osvědčené metody, jak na trable a jiné tělesné i duševní neduhy.

Něco ale zkrátka nejde říct jen tak u kafe nebo při běžném rozhovoru. A všechno nebylo zdaleka tak růžové, jak by se na první pohled mohlo zdát.

V tu dobu jsem sama netušila, co dál. Vlastně jsem měla co dělat sama se sebou a jakýkoliv možný únik byl více než vítaný. Když přišla nabídka práce ve školce, nebyla jsem si jistá, jestli dělám správně, ale cítila jsem, že potřebuju změnu, a tak mi to v ten moment přišlo jako skvělý nápad. Možná, že právě tohle je ono. Být mezi dětmi a načerpat u nich novou sílu.

„A nespadas tak třeba z višně hlavů dúle?“ Ani takhle odpověď mého tatínka pro mě nebyla o moc příznivější než ta původní. Stále u toho kroutil hlavou a mé počínání prostě nedokázal pochopit.

Vyslechla jsem si tenkrát od našich ještě několik dlouhých monologů o tom, jak „su hlupá“ a že mám „sedět doma na řiti a nic nevymýšlet“. Na závěr jsem dostala dvě maminčiny zavařeniny a kabelu cuket, asi na spravení nálady. „A vrátit!“ volala za mnou ještě maminka, abych oranžovou síťovanou

tašku – rok výroby odhaduji tak na 1973 – přivezla při příští návštěvě zase v pořádku zpátky.

Oba rodiče mě tradičně vyprovodili až k autu a mávali mi, jako bychom se loučili na několik let. Dělají to tak vždycky, i když se vidíme často, protože bydlíme jen kousek od sebe. A tak taky mávám a málem se u toho vymelu, protože jakmile zapnu blinkr, popletou se mi ruce a už nevím, kterou mám mávat a kterou řídit. Ale mávám, protože mám rodiče ráda.

Tom s mým novým zaměstnáním naštěstí problém neměl a slíbil, že Bertíka vždy mezi směnami na těch pár hodin pohlídá. A nakonec i babička přislíbila pomoc. Takže od září hurá do školky!

2.

Deset malých štamprlí

Velké letní prázdniny se pomalu blížily ke konci a nás v jejich posledním týdnu čekala rodinná dovolená. Bertík byl ještě malý, a tak jsme nechtěli jezdit někam daleko. Výběr místa pro náš letní pobyt nám netrval dlouho, protože jsme přesně věděli, kde dovolenou strávíme. V Luhačovicích, lázeňském odpočinkovém městě, kde jistě najdeme tak potřebný relax a chvilku klidu.

Do Luhačovic jezdíme moc rádi. Vlastně – jezdíme rádi kamkoliv na Valašsko. Možná je to tím, že tam mám své kořeny. Nebo také proto, že moje maminka nás všechny od nepaměti přesvědčuje, že na Valašsku je tráva mnohem zelenější a lidé jsou tam nejlepší.

Když jsem jí nedávno ukazovala jeden novinový článek o gaunerovi pocházejícím údajně právě z těchto končin, který měl mít na svědomí několik závažných zločinů a rozhodně se o něm nedalo říct, že by byl právě vzorem ctnosti, maminka ani nemrkla a jen mávla rukou: „To není Valach. To je nějaká naplavenina.“ A bylo to. Pro maminku byl její rodný kraj i jeho obyvatelé zkrátka nedotknutelný.

Pro naši letní dovolenou jsme v letošním roce sehnali skutečně velkou chatu, ve které se nacházely dvě samostatné bytové jednotky s vlastními vchody. A tak jsme přizvali i mé rodiče, zda se k nám nechtějí alespoň na pár dnů také připojit. Souhlasili – maminka hned, tatínek posléze taky, pod podmínkou: „Tři dny, hotovo a dom!“

Chata byla opravdu velká, s prostornou a oplocenou zahradou, takže jsme kromě dětí s sebou vzali také naše dva psy – Maxíka a Rose. Do hotelu by nás

s nimi asi nepustili. Nebo možná ano, ale vzhledem k jejich velikosti, množství chlupů a slin by pak jistě hořce litovali. Ještě jsme udali naše morčátka a křečka na hlídání mé sestře Haničce a mohli jsme vyrazit na velkou společnou dovolenou.

Tatínek chtěl maminku překvapit a potěšit, a tak pro ni i pro nás všechny na poslední den našeho pobytu objednal exkurzi do továrny na destiláty ve Vizovicích. A to se jí tedy opravdu trefil do vkusu. Tráva je tu zelenější, lidi jsou tu lepší a slivovice – ta je tu úplně nejlepší. Maminka žije na jihu Moravy více než čtyřicet let, a vínu na chuť stále ještě nepřišla. Když se jí však zeptáte na slivovici, to je jiná. Má v zásobě i svou vlastní, ale netušíme, kde ji schovává. Maminka tvrdí, že pálenku má čistě pro léčebné účely, a docela bych jí to i věřila, protože s ní šetří jako lékárník.

A tak jsme se poslední den naší dovolené společně vypravili na exkurzi. Prohlídka byla skutečně velmi zajímavá a dospělí – tedy téměř všichni dospělí – si ji jaksepatří užili. Na mě jakožto na osobu, která vůbec nedokáže ocenit hodnotu jakýchkoliv palírenských výrobků kromě Alpy, vyšel za odměnu „Černý Petr“ – tedy odvoz degustujících členů naší výpravy domů a také hlídání dětí. Ty na tom byly při exkurzi podobně jako já. Nebavilo je to a nejradši by litaly někde venku.

A samozřejmě měly plno požadavků – mamí pití, mamí papat, mamí čurat a tak dále. S Bertíkem jsme tak tak stihli doběhnout na toalety. Měli tu krásně čisto a nikdo tady nebyl. Tedy alespoň to tak vypadalo na první pohled. Právě jsme se chystali k odchodu, když se z jedné kabinky ozvalo: „Hotovo!“ Rozhlédla jsem se kolem, ale nikoho jsem neviděla. „Hotovo!“ zahřímalo z kabinky znovu a značně naléhavěji.

Pochopili jsme, že je v kabince nějaké dítě a potřebuje asistenci. Ale na celé toaletě nebyla žádná další dospělá osoba. „Kde máš mamku nebo taťku?“ zeptala jsem se přes dveře kabinky. „Nevím,“ dostalo se mi odpovědi a následné prosby: „Utřeš mi zadek? Já to sám neumím.“ To jsem vážně slyšet nechtěla a chvíli jsem přemýšlela, že budu předstírat, že jsem to přeslechla.

Kabinka byla pootevřená, a když jsem do ní nahlédla, byl v ní asi pětiletý

kluk, který se na mě doširoka usmíval. Do této pomoci se mi příliš nechtělo, ale byl opravdu sám. „To už zvládneš, ne?“ odpověděla jsem mu a doufala, že se sám pochlopí a ušetří mě. Odbýt se ale nedal: „Máma říkala, že si mám říct nějakému dospělému. A ty jsi přece dospělá!“

Zkusila jsem ještě pár úhybných manévru a stále jsem se ohlížela ke dvě-
řím, jestli někdo není právě na cestě sem. Ale nevypadalo to tak. Takže jsem učinila poslední zoufalý pokus o oddálení nejnnutnějšího a zkusila to ještě chví-
li pozdržet: „A už máš opravdu hotovo?“ Na odpověď jsem nemusela čekat dlouho: „Jo, mám. Já dělám vždycky jenom jedno hovno, víš.“

Tak takovou vyřídilku kluk má a zadek si utřít neumí. Zaplat' pánbůh, mé umělé zdržování jeho žádosti vyšlo a po chvíli přicupitala chlapcova maminka, která požadovaný úkon provedla. Ještě že tak. Přiznám se, že jsem se trochu začala obávat své budoucí práce ve školce.

Stejně jsem se ale v duchu musela smát, jak si kluk vše hezky zajistil. A to chce kuráž! Být v tak ošemetné situaci a ustat to bez ztráty kytičky. Navíc mě vždy pobaví i to tykáni. Malé děti to mají tak nějak automaticky.

Můj tatínek rád vypráví příhodu s žákem, který svému učiteli i přes různá napomenutí a neustálé poznámky stále tykal. Učitel už toho měl dost, a tak se rozhodl chlapci udělit trest: „Napíšeš mi tady po vyučování za trest desetkrát větu: Nemám tykat svému učiteli!“ Žáček po skončení vyučování poslušně usedl do lavice a začal opisovat zadanou větu.

Učitel si ho následně přišel zkontrolovat. Vše bylo krásně vypracováno, ale místo desetkrát to klučík napsal hned stokrát. „No výborně! Výborně! Tak teď už si to zapamatuješ. Ale řekni mi, proč jsi to napsal stokrát? Stačilo přece jen desetkrát!“ Žáček se na něj hezky usmál a odpověděl: „Já jsem ti chtěl udělat radost.“

Po našem návratu z toalet se už exkurze v továrně blížila ke konci, a tak jsme šli s dětmi pro auto a počkali na naši skupinku venku. Přicházeli k nám celí rozjaření a rozveselení, což se dalo čekat, když součástí prohlídky byla také degustace.

Jenže z naší skupinky degustovala podle všeho pouze maminka. Prohlídka byla objednaná pro deset lidí. Původně s námi totiž měla jít také má sestra

Hanička se svým manželem a jejich dětmi, ale kvůli pracovním povinnostem museli svou účast zrušit.

Tom a tatínek naši dovolenou včera na chatě oslavovali tak mohutně, že na koštování dnes neměl ani jeden pomyslení. Byla jsem překvapená, že to v té továrně vůbec zvládli. I náš pes Maxík, který včera večer slavil s nimi, dnes ráno odmítal vstát a já jsem měla dojem, že i z něj cítím jakýsi alkoholový odér.

A jelikož byla degustace objednaná celkem pro deset lidí, paní přinesla vzorečky na ochutnání přesně pro tento počet. A rozhodně neodcházela s odmítnutím. Šlo sice jen o malinké štamprlíčky, ale přesto. Já už bych ležela dávno v nemocnici s otravou alkoholem, ale maminka se toho jako správná Valaška zhostila se ctí a tatínek nestačil valit oči.

Ještě v autě nad tím kroutil hlavou a stále opakoval: „Deset! Deset štamprlí vypila! A jenom ona sama! Deset štamprlí! Chápete to?“

Maminka se vždycky jen pousmála a s úsměvem odpovídala: „No co! Odešla jsem po svých? Odešla. Udělala jsem nějakou ostudu? Neudělala! A podívejte se s Tomem na sebe – jak po včerejšku vypadáte. Tak kdo tady teda neumí pít? Hm?“ A tatínek i s Tomem se museli trochu zastydět a pořádně se nad sebou zamyslet.

Třeba na to maminka opravdu kápła a objevila recept na štěstí. Pár štamprlíček – a je to. Tělo pak nebolí a duše možná také ne. Hlavně se u toho mlží mysl, což může být rozhodně občas ku prospěchu. Škoda, že nezvládnou vypít ani jednu celou, byť miniaturní, štamprlku. Tak zase nic. Maminka však vypadala velice spokojeně a ten den neřešila ani mé vlasy, ani tatínkovo chrápání, a dokonce ani poslintanou předložku u vchodu do chaty od našeho Maxe. Deset malých štamprlí je možná lék na všechno. Ale slivovice musí být pravá a pouze z Valaška!

3.

Kůň přesně pro mě

Cestou z Vizovic jsme projížděli okolo míst, která jsem v dětství měla tak moc ráda. Jezdívají jsme sem pravidelně za babičkou a dědou a spolu s mou sestrou Haničkou jsme tady trávili každé prázdniny.

Valašsko je skutečně překrásný kraj. Všechny ty kopečky, zelené louky, pastviny a také nenapodobitelná architektura původních domů a staveb. Má to tady své osobité kouzlo. Přestože jsem se zde nenarodila, musela jsem dát mamince za pravdu, že se tu cítím jako doma.

Možná s tím mají co do činění mé rodinné vazby spjaté právě s Valašskem. Nebo vzpomínky na tato místa, kterých bych mohla napočítat stovky a jedna vedle druhé by byly milé, šťastné a tak osvěžující. Mají pro mě snad ještě větší léčebné účinky než všechny minerální prameny v Luhačovicích.

Když jsme míjeli statek, který stál na samém okraji Vizovic a ze kterého jsem si odnesla tolik báječných zážitků, musela jsem na okamžik zastavit.

Zahnula jsem ke krajnici a vypnula motor: „Bude to jen chvilka,“ otočila jsem se a poprosila ostatní o strpení. Maminka vzadu nic nenamítala. Myslím, že byla ráda, že stojíme, vzhledem ke svému obětavému výkonu v továrně. Ostatní také souhlasili. Byl to náš poslední den dovolené, tak se nikam nespěchalo a malá zastávka nedělala nikomu problém.

Vystoupila jsem z auta a zhluboka se nadechla. Namířila jsem si to rovnou k ohradám a pastvinám. Opřela jsem se o nejbližší hrazení prvního výběhu a mlčky vzpomínala, jak mi tady bývalo krásně. Jak jsem tady byla šťastná.